

LA TUIES

— Ah, senyoreta: jo per vostè sóc capàs de pujar tots els graons d'aquesta gradinata!
— Si? Doncs vagi alerta, que potser a l'arribar a dalt trobarà algú que els hi farà baixar!

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

RUFASTA EXPONE UN PROGRAMA O EL QUE NO LLORA NO MAMA

Sí, señor, yo no quiero ser menos que Melquiades y voy a organizar un acto político, que siempre está mejor que un acto punible. Ya es hora de que me dejen hablar, ¡qué caray! Un hombre como yo, ecuaníme, sincero y vegetariano, no debe permanecer en el ostracismo y ha de consagrarse al bienestar de sus conciudadanos. A propósito: ¿cuál es el colmo de la porfía? Llamar a la verja de un jardín, porque es machacar en hierro frío. La musa de los horteras es la musa-lina y la de los poetas que viven en un desván, la musa-raña.

Pues sí, yo un día de estos que me vague voy a dar un mitin y expondré mi programa. Vendrán a escucharme la Carmen Flores, la Mamá del 19, el «Gordito», el Presidente de la Liga de Pescadores de Caña y Borrás, el cronista de sociedad, con veintidós admiradores. ¿Sabéis cómo llaman en Madrid a los del crimen

del expreso? ¿No? Los amantes de Ternel. ¡Ya están de antejo, yal! Si le debieran el mes a la patrona, como yo, no harían tantos chistes, no! De todos modos, os voy a decir uno muy malo. ¿En qué se parece un cañón del 42 a una campana? Pues, en que el cañón del 42 es titán, y la campana, ¡tin-tán! El oficio más pesado es el de impresor. Figuraos: se han de ajustar siempre a un molde, les exigen pruebas de todo lo que hacen, a cada momento están con imposiciones, y encima de eso, están siempre supeditados a las correcciones de los demás. En cambio, sus colegas, los encuadernadores, aun no empiezan a trabajar, ya plegan. ¡Estos, estos son los míos!

Yo voy a desarrollar mi programa en un manifiesto a las clases sufridas y conscientes. Pido poca cosa: que Ramos Martín no escriba más disparates, que se establezca la tasa de las casas

de sombreros, que se decrete obligatorio el vermouthe con olivitas y que nombren a Pich Delegado de Primera Enseñanza. Para mí pido nada más que un empleo de burote, para ir haciendo, que me fie el sastre y que Santpere me estrene un vodevil que he escrito en colaboración con Pagés y Rueda, que se titula: «El promés de la Quimeta o La plaça de l'Angel». Es una cosa que está muy bien. Figuraos que es un tal Angel que quiere entrar de cabo de claqué en un teatro. Y, naturalmente, no lo consigue, porque el empresario dice que un Angel tiene que ir al paraíso y no a las butacas... ¿Qué dicen, que es muy malo? Cuando yo seré hombre célebre, lo encontrarán más gracioso que si fuera del *Profeta Elias*. Cuando esté en el candelero os mandaré bonos de arroz y entradas para los toros, si me vaga. Mientras tanto, mandadme calderilla, aunque sea extranjera, porque estoy a las cajas. Decid a Portusach que a ver cuándo estrena. Salud y vegetarianismo.

RUFASTA.

GACETILLAS

Grata nueva

Ante el constante aumento del precio de todos los artículos de beber, comer, arder y demás verbos de la misma conjugación, como ir de señora, la «Asociación Profesional de Tocadores de Violón» ha convocado a una reunión de fuerzas vivas en el «Fomento del Fandango», que se anunciará oportunamente.

Contra la vida cara

En el «Salón Azo» se estrenó anoche el drama en tres actos, original de don Pedro Pérez y don Luis López, del comercio de granos de esta plaza, el drama realista *Una noche de garufa o Las chicas de la Paca*.

El público, al terminar el segundo acto, pidió la cabeza de los autores.

(Nota de la Redacción: Suplicamos a los lectores excusen al cajista, que ha trabucado los títulos de estas dos noticias.)

◆◆◆

DICCIONARIO DINÁMICO RADIOFÓNICO ESPECIAL PARA FAMILIAS

Austero. Señor que no sale de noche, no gasta bromas, vive con su familia y tiene una amiguita escondida en una torre de San Gervasio.

Berga. Población de Cataluña a que son muy aficionadas las señoras.

Cariño. Cosa que dan las niñas alegres por sesenta duritos al mes.

Chicuelo. Diminutivo de chico. En la torería, superlativo de miedo.

Desnudo. Estado perfecto de la mujer bonita.

Estilo. Lo que falta a muchos intelectuales.

Fruición. Sensación que se experimenta al ver un billete de mil pesetas.

Gacetilla. Una cosa que marea más a ciertos periodistas que un artículo de fondo.

Hueso. Romanones, cuando le piden dos pesetas.

Imán. Cosa que atrae. Ejemplos: un cheque del Banco de España, una botella de coñac, una mujer bonita...

Jerez. Marca que lleva, comúnmente, el vino de Tarragona.

Kik off. El momento más difícil del juego de fútbol. ¡Figúrense que es cuando sacan las pelotas!

Lujuria. Estado normal de un servidor de ustedes.

Music hall. Centro de cultura anatómica con jazz band y champán.

Necedad. Forma retórica de muchos discursos.

Otoño. Estación en que caen las hojas, los sombreros de paja y las facturas del sastre.

Perdida. Mujer que se encuentra por la calle a altas horas de la noche.

Quilombo. Casa de la Mamá, en argentino.

Rumba. Truquito que

gastan las alegres chicas de los cafés conciertos para hacerle gastar a uno el duro, saliendo del espectáculo.

Santísima. Playa de moda entre los carteristas.

Teléfono. Aparato que sirve principalmente para perder el tiempo.

Usted. Tratamiento que emplean los amigos íntimos cuando van a pedir un duro.

Vaciedad. Discurso de oposición.

Yeso. Material de construcción. Se cría en las mejillas de las cupletistas.

Zeppelin. Una cosa que va muy alta, como las ju-días y los panecillos.

Reducció i Administració Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ALS DILLERS

La derrota del « Barcelona »

Després de la mort d'En Lozano i de l'Ors, la informació del dia ha estat, en els grans rotatius, la derrota del F. C. Barcelona a Irún.

A Canaletes, centre de la xafarderia futbolística i Ateneu del cop de sabata científic, hi han hagut aquests dies comentaris per tots els gustos.

Un d'aquells que no s'hi encaparra, interrompí bruscament als que discutien.

— Això és defecte de la porta, i de res més que de la porta. Poseu-hi una xicota maca, i ja veureu com detura totes les pilotes i fa perdre els bríos la davanter centre!

L'expres

Amb tant com se n'ha parlat del crim de l'expres d'Andalusia, era natural que en restés algun record nandulandesc.

I així ha sigut.

No és un secret per a ningú que quasi tots els complicats en aquest repugnant drama, eren fer-

vents afició a sa certs plaers pels qui nosaltres— ho jurem amb la mà damunt d'allà on vulguin — no sentim la més petita inclinació.

A Madrid, amb aital motiu, un nou mot afortunat ha vingut a augmentar el copiós cabdal de *timitos* populars.

Quan els que a la porta d'algun cafè estan degustant el moka o el pilsen veuen passar algun d'aquells tipus que tan meravellosament descriuen En Retana i l'Hoyos i Vinent, ja no li diuen *apio* ni *loca*.

Li diuen: *Expreso*.

La manera de dir-ho

Aquesta ens l'envien de Delhi (Índia Anglesa), puix és sabut que LA TUIES té una xarxa de corresponsals molt més perfecta que les de *La Vanguardia*, l'Agència Havas i *El Sol de Tous*.

Doncs, bé: a Delhi fou sorprès fa quinze dies un marí anglès que intentava fer una cosa lletja a un pobre indi. L'endemà, els periòdics de Delhi, amb tota la delicadesa que els fills de la pèrfida Albíó posen per donar aital mena de noves, explicaven el fet en els següents termes:

« Ahir fou detingut al moll un marí escocès acusat d'haver intentat introduir violentament un membre protestant en un cercol indi. »

Qüestió de gramàtica

Recollit en una penya del « Suís »:
— I per què no es casa, la Susagna?

— Haveu renyit amb En Lluís?
 — Sí, no; cada cop que anava amb el cantiret a la font, me'l volia trencar.

— Per una qüestió de gramàtica.
 — Com?
 — Sí. Necessita un futur que no es preocupi del seu passat.

Les revistes de modes

Traduïm literalment d'una revista de modes austriaca:

« Nascut en 1898 el nostre organ, ha anat desenrotllant-se de jorn en jorn i avui pot dir-se que no hi ha senyora distingida que no es felicitï d'haver-lo conegut. »

Podem estalviar-nos els comentaris, no els hi sembla?

L'amor entre bastidors

L'escena en un teatre on es representa *gènero alegre*. Un dels nostres nous rics empaita a una segona triple que no sembla gaire disposada a escoltar-lo.

— Però, és que vostè no creu en l'amor? — li demana.
 — No.
 — Per què?
 — Perquè l'amor és una comèdia...
 — Ah!
 — Sí, senyor. Una comèdia, i els entreactes duren més que la peça.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Cadascú s'entén...

Dos amics, un dels quals havia abraçat la creu del matrimoni mentre l'altre formava al quadre dels solters — només faltava que aquest article ens sortís ben arrodonit per ser geomètric — discutien aferrissadament sobre quin estat era preferible.

— Tira, home — deia el casat — de senganya't, que com la vida de casat no n'hi ha cap!

— Bah... — replicava l'altre — què diràs tu, si no tens ja més remei que conformar-te amb viure-la? Veus? Ve't aquí ja la primera aventatge meva. Tu ets ja lligat per sempre més al jou matrimonial, mentre que jo sóc lliure de lligar-me o de córrer, solet, per aquests mons...

— Està clar; però... on trobaràs les comoditats que a caseta? On hi tindràs tants d'atractius? Hi ha res comparable amb això d'arribar a casa i trobar-se el menjar a punt, la roba neta, els fillets que t'acaronen...

— O bé que et fan un mal de cap que no t'hi veus de cap ull, t'aixorden i t'atabalen a so de bombo i platerets que li han portat els reis, pagant tu. Si ja ho entenc, home, ja ho entenc! I, de vegades — tot sovint — la dona no t'ha planxat la camisa o els colls i, si crides, et llença els plats pel cap; et dona el menjar cremat i tens que callar i aguantar-ho, tant si ho vols com si no ho vols, tota la vida... Tots els aventatges del teu matrimoni els trobaré jo, solter, augmentats i sense cap dels inconvenients teus.

— Bé, home: però encara que només sigui per

ALLÓ TAN VELL, SABEU?

— Conque te vas y madejas y dasias que m'amabas?...

la dona en sí, per la femella, val la pena de casar-se... Això de *tenir dona* i poguer-ne disposar sempre que en tinguis gana, no val res?

— Sí, però en fan pagar més del què val. Tu tens que mantenir i vestir a la teva muller i pagar els seus capricis. Pel mateix preu puc trobar jo, sempre que vulgui, una dona que sabia fer-me fruir les delícies amoroses, potser millor que la teva.

— Oh, bé! però tindries una... qualsevol, o poc menys. No pas una dona per poguer refiar-se de que no has pas d'ensopegar...

— Sí, home, sí! Respecte a aquest punt tinc la mateixa seguretat que tu!

— I un bé! Ves si m'aniràs a dir a mi...

I tenia raó, perquè feia dos anys que s'entenia amb la seva dona.

MICK E. LETH

— Avui és el sant de la meua senyora,
— Ah, sí? I què em regales per celebrar-ho?

La malaltia del senyor Torrents

JA feia dies que el senyor Torrents estava empiocat. Havia agafat «la passa de la gari-pia», que deia la Roseta, la seva minyona, i no hi havia qui el treïés del llit ni el fes menjar.

La raspa, amb tota la seva bona voluntat, prou procurava animar-lo.

— Apa, senyoret! A veure si es decideix a aixecar-se una miqueta, aquest migdia. Fa un sol!

— Ai, noia! — responia el senyor Torrents. — Per aixecar-me estic jo!

— Que no voldrà esmorçar, senyoret?
— No, noia, no! Em trobo més malament...
— Una miqueta, només... Si no es decideix a menjar un xic, mai es trobarà bé...
— Si res se'm posa bé...
— Provi un tallet de carn a la brasa... Precisament aquest dematí n'he comprat i és molt bona i molt tendra...
— No, noia, no...
— Apa, senyoret, miri d'animar-se...
— Si estic tot endolorit...
— Vol una truiteta? Pot ser que quan se la vegi feta li vindrà de gust...
— No puc, noia, no puc. Si fins els ous em fan mal!

S. ARRINET

Una esposa com cal

EL telèfon de la secció de cartera del Banc de Sant Cugat deixà sentir el seu truc sonor i enervador. Eren les cinc de la tarda, hora en que la feina s'agombola i en que tothom treballa amb més nerviositat. El senyor Bigas, el cap d'aquell departament, despenjà l'aparell i el collà a l'orella.

L'auricular no emitia més que un soroll ronc i acompassat, com qui fa gargarismes.

— Qui deu ésser el pocasolta que se li acut marejar-me a aquesta hora? — pensà el senyor Bigas. Mare de Déu, quin mareig! Cada dia m'agafen més ganes de guillar d'aquesta casa!

Mentre el senyor Bigas sostenia *in petto* aquesta conversa, el soroll del telèfon havia acabat i una veu que no pogué conèixer, pronuncià:

— És vostè, senyor Bigas?... Sí?... Doncs, miri: mentre vostè està aquí treballant com un negre, la seva senyora s'està fent gimnàstica sueca, amb un senyor de preu...

El senyor Bigas, a més d'un excel·lent empleat, era un optimista. La seva bona fe arribava fins a lo inconcebible. De manera que es limità a penjar l'auricular al lloc on era abans sense respondre un sol mot, mentre mormolava:

— Algun ximple del Casino que no té altra feina que gastar bromes als amics! Després volen que vagi bé aquest dimoni de país...

I va continuar filosòficament la seva tasca, ordenant protestes, remeses i devolucions...

L'anònima delació, tramesa per l'aparell que immortalitzà el nom d'En Graham Bell, es repetí una tarda, dues, tres... Al cap d'una setmana, el senyor Bigas, per més que volgués, no podia resistir a l'obsessió dels mots que quotidiàniament li repetia l'auricular...

Quan allò hagué durat dos mesos, el senyor Bigas no pogué més. Demanà, per una tarda, que li concedessin festa al Banc, i, en sortir de casa, amagat darrera la taula d'un bar on es va fer servir un cafetó, esperà a veure si la seva muller sortia...

No eren infundats els seus dubtes. A dos quarts de cinc la veié sortir, amb el vestit de les festes, i pendre la direcció del Passeig de Colomb. Anava de pressa, de pressa, com si tingués por de fer tard...

Afortunadament, en aquest món hi han autos, i els autos permeten seguir a la gent, per depressa que vagi. L'home agafà un taxi i recomanà al xofer anés a darrera d'aquella dona... I amb l'esverament que pot suposar el llegidor, la veié entrar dintre l'escaleta d'aquella casa situada a l'interior d'un passatge que hi ha aprop de la plaça de la Mercè, on, qui més, qui menys, tothom hi ha anat a deixar els cinc duros entre les mans — això és un dir — d'alguna elegant pecadora...

Vostès creuran que el senyor Bigas, llavors, va anar a cà'n Beristain, va comprar un revòlver, va pujar a la casa de referència i va disparar vuit trets contra la seva muller? S'equivoquen de mig a mig. Ja hem dit que el senyor Bigas era un optimista. Pagà el taxi, se n'anà a donar una volta pel moll, aguardà l'hora d'anar a sopar i se n'anà cap a casa a esperar els aconteixements.

— Escolta, noia! — digué a l'entrar a casa seva adreçant-se a la seva muller —. Què has anat a fer a aquella casa on has entrat aquesta tarda?

Sentir això i fondre's en llàgrimes demanant perdó de genolls fou lo mateix, per la culpable esposa del senyor Bigas.

— Perdó, marit meu! No ho feia per vici! Es que tot està tan car! Jo veia que tu, amb el sou que guanyes, no hi arribaves, i perquè no et matessis treballant més, jo et faltava amb el primer que venia... Ja veuràs: són cinc duros cada dia, terme mig, i es guanyen tan fàcilment!

La cara del senyor Bigas es va enorgir d'indignació.

— I tu consenties, guanyant cinc duros cada dia, que jo em consumís en aquella barraca per seixanta duros al mes? Podses haver ovirat abans, pocalta!

R. DE VILAFRANCA

El cavall desbocat

Als seus trenta-i-cinc anys ben complerts, la senyora Carme resultava encara una esplèndida *jamona*. Estava rodona i plena, tenia uns llavis frescos i vermells que convidaven a la mossegada i uns ulls grossos, brillants i temporadors. I amb tot i això, la pobra senyora s'avorria sobiranament. Don Rafel, el seu marit, havia passat dels cinquanta i ja no l'interessaven altres jocs que la manilla cafeteril que entretenia les seves hores lliures...

Un diumenge al matí, ell proposà anar a passar el dia a Moncada. La senyora Carme acceptà i en el tren de les deu se n'anaren amunt.

Un cop a la bifurcació, el matrimoni descendí del vagó i s'assentà a damunt de l'herba per esmorzar. La senyora Carme, previsor, havia preparat, de bon matí, uns sandwichs, uns tallets

Ella. — Per fi he pogut sapiguer què volia dir allò de treballar com un negre!

de formatge, un xic de fruita i una ampolleta de vi. Fou quan acabava el darrer trago i anava a fer el cigarret, que don Rafel se n'adonà que a prop d'ells, un mosso de quadra estava fent pasturar un cavall.

La bèstia era bonica, jove, nerviosa, lluenta.

— Voleu fer un trago, minyó? — digué don Rafel al mosso —. Teniu, sense compliments!

I un cop el mosso hagué begut:

— Quin cavall més bonic que porteu! — li digué:

— Oh! Ja ho crec! I que el cuido bé!

— És manso?

— Molt. Vol provar de muntar-lo?

— Home, sí que m'agradaria! A veure!

El senyor Rafel saltà damunt de la bèstia, que no esperava sinó l'ocasió de pogueu córrer, i a un trot lleuger desaparegué en direcció a la carretera.

Lo que va passar quan la senyora Carme i el mosso quedaren sols, és fàcil imaginar-s'ho. L'esmorzar copiós, el vi, la calor i l'ocasió que es presentava foren per la muller del senyor Rafel l'esca del pecat. Tant, que quan aquest tornava del seu passeig, es quedà tot sorprès de veure, ajasats a terra, al mosso i a la seva muller.

Aquesta darrera, amb la subtilitat pròpia de totes les dones, sapigué salvar la situació:

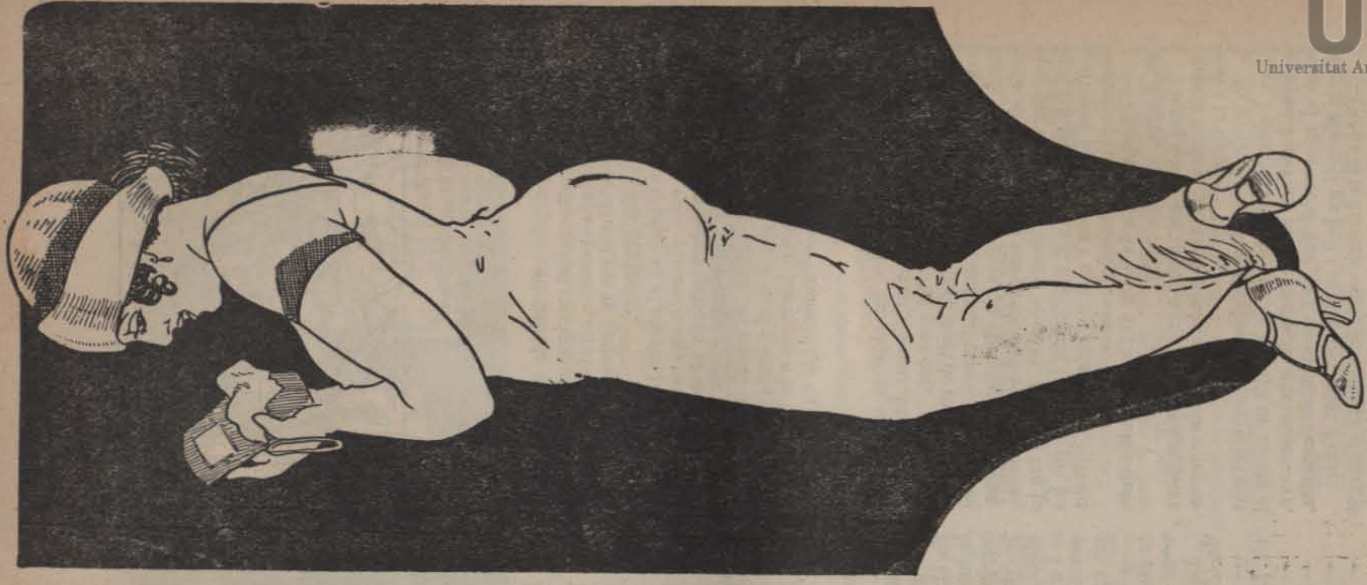
— Quina mala estona m'has fet passar! — li digué —. Pensava que no tornaves! Sort que el jove ha tingut l'idea d'acostar el cap a terra a escoltar si ressonava el soroll de les passes i t'hem sentit venir...

— Però — interrompí el senyor Rafel —, com és que t'he sentit que deies: — No tant de pressa, no tant de pressa!

— És clar! — respongué la senyora Carme —. El cavall corria tant, que he tingut por que et desmuntés!

I aquest cop, el senyor Rafel restà plenament convençut de que la seva muller s'adreçava al cavall...

MATIES GALÍ

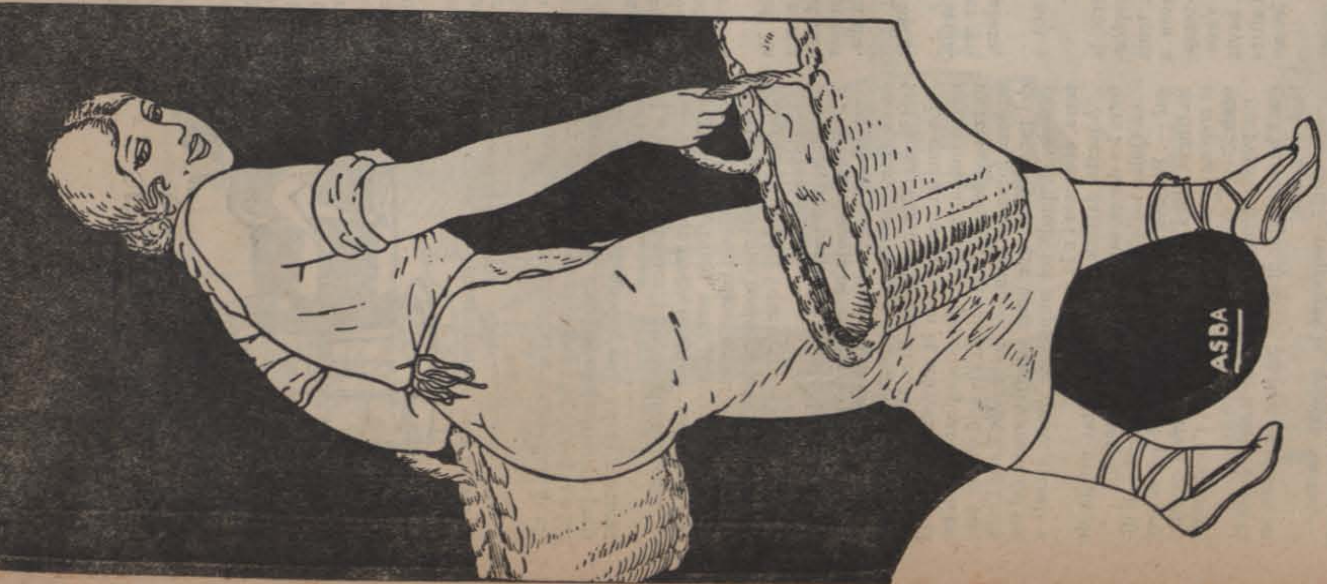

FLOR DE MERCAT
 De color, artificiosa de flaire, s'ofereix als ulls del viuant incautit, com la més bella de les flors. Però en voler-ne copiar la profunda fragància, no hi trobau més que un fals colorit que desdenyà i embrutà, i el desengany de les flors de barata que es venen a tant ja grossa.

FLOR D'INVERNACLE
 S'UAU com una matinada de Primavera, té l'innocència de la papallona. S'ha de cuidar amb gran amor, car es desfolla en les mans barroeres i materialistes. Els seus tons pàlids, imprecisos, necessiten, per harmonitzar, un fons rosat de sedes, brocats i argenteria i les melodies d'un trobador galant que li faci cloure els ulls en un somni inefable d'amor i poesia. És la flor per excel·lència i cal evitar-li els embals de les tramontanes i les soledades massa fortes. Un hivernacle en una torreta de Sant Gervasi és el medi més indicat per a que es conservi en tota la seva bellesa ubriagadora.

RADEL DE RUBINAT, CORREDOR REIAL DE COMERÇ
 Via entre els meus tretze i els seus quaranta anys. De cara rodona, fresca, sempre pulcrament rasurada i vestint trajos de tons clars i detonants, quan ell entrava al despatx, tornant de Borsa, amb l'esclat del clavell roig esbadellat en el trauc, tot ho feia amar en eurenou i ningú les tenia totes. Jo era l'única que, impassible, no em deixava avassallar i a les seves preguntes violentes, dures i cantelludes, contestava a to i sense esvertar-me, cosa que el deixava bon xic desarmat.

FLOR CAMPEROLA
 Es cria a muntanya i és d'una sentor intensíssima i ubriagadora. La trobareu quasi sempre per pratets i margedes i se vos oferirà sota un roure centenari en algun recó quiet i deliciós de les fonts muntanyenques. És esquartera, però noble. Colors sans i naturals. Acostuma a marcir-se per les pallisses rurals, per falta de jardiners mestres que les cuidin.

— I no em dona cap esperança?
— Sí, senyor: quan em casi amb el comte, vostè té el número 11.

Passada la primera embranzida de l'arribada i donades les oportunes instruccions als dependents, es tancava en el seu « privat », on als pocs moments em cridava per despatxar la correspondència que personalment volia contestar.

Jo no sé què li passava al senyor Rubinat, però, en trobar-nos sols, el seu temperament violent desapareixia per donar entrada al de l'home galant, suau, amable, captivador.

Jo, llavors, tota quieta, m'assentava a la màquina, centrava el paper en el rolet, i esperava.

Ell, dret davant meu, les mans a la botxaca del pantaló, fent sonar nerviosament la calderilla, començava a dictar:

« Molt senyor meu:...

Pausa. Els meus ulls, en alçar-se inquisitius, topaven invariablement amb els seus, fits a alguna de les parts més sortints del meu cos.

La primera carta, costava molt de sortir. A batzegades, a empentes m'anava dictant, i de tard en tard, en mirades furtives, jo observava una marcada sinuositat en el seu pantaló, fi i ajustadíssim, que per moments s'anava acusant. Llavors era jo qui em posava un xic nervioseta i sentia que les galtes se m'encenien i que un formigueix irritant recorria el meu cos de dalt a baix.

— « Responent a la seva de... » — De quina data és, Laura, aquesta carta?

I sense donar-me temps a contestar, s'apropava vers la tauleta de la màquina i ell mateix comprovava la data.

Jo, ulls en terra, el sentia al costat meu, respirant fort, i estava certa de que en aquells moments el senyor Rafel no era la carta lo que observava, sinó el meu escot que, per damunt de l'espatlla, devia oferir-li un bell i captivador punt d'obrir.

— Quina és la darrera ordre de compra d'aquest client? — em preguntava sobtadament i com si se li hagués acudit una idea en aquell instant.

— Francs, senyor Rafel.

— N'està certa?

— Seguríssima.

— A veure, a veure: porti'm el dossier.

Bé prou que ho sabia jo lo que allò volia dir,

però, no hi havia més remei; mentre ell no es desboqués, havia d'obeir.

El senyor Rafel s'assentava en l'ample i encoixinat seient i jo, dreta al seu costat, esperava ordres.

— Sap què em sembla, Laureta?

— Digui, senyor Rafel.

— Que ja té massa anyets per portar aquesta faldilleta tan curta.

— És la moda.

— Sí, la moda, però quan es tenen aquestes pantorrilles tan formoses...

I amb les mans les lliscava suaument amunt i avall, mentre anava repetint:

— ...formoses... formosíssimes...

Jo em mossegava el llavi i m'apartava en cerca de qualsevol objecte justificatiu: un paper a terra, una cadira mal col·locada...

— Escolti, Laura: és ben bé aquesta la darrera carta del senyor Bordes?

— Em sembla...

— Vegi vostè mateixa.

Novament m'havia d'apropar al seu seient, i mentre encorvada anava llegint el document, ell, tot suau, tot amable, quasi paternal:

— Escolti — feia — que també és per la moda que, demés de curtes, les hi fan tan cenyides les faldilles?

— Sí... és clar...

— Però, nena, això no està bé. Amb aquest bé de Déu d'anques, tan... elàstiques, tan pronunciades... tan provocatives...

I amb les mans, el molt manefle, les anava palplant, tacteant, resseguint-les amb les gemes enfebrides.

I així, per aquest tarannà, anava comprovant en atrevides incursions dactilars, ara la finor de la meva bruseta, després la suavitat dels meus xapins de xarol que feien de capseta als meus peüets diminuts, i sempre, sempre, trobava un elogi per a cada cosa.

Un dia en que l'home volia cerciorar-se de si portava puntes en les meves fermades calcetes, em vaig empipar, i encarant-me-li decidida:

— Escolti — li vaig dir —. Sembla que jo sigui la nineta dels seus ulls i que tot lo de la meva persona siga per vostè el resúm de les perfeccions...

Ell, que ja veia un cel obert en la meva actitud decidida, s'atreu a tutejar-me:

— Com la mateixa bellesa, feta carn, no ho dubtis, Laureta.

— Tant li agrado?

— Més!

— Doncs, no s'amoini, home, no s'amoini...

— Què vols dir? Laura!...

— Res, home, res; com que el papà encara és jove i la senyora de vostè està en la flor de l'edat...

— No t'entenc.

— Que li diré que la vagi a veure i que n'hi faci una d'igual!

Ja n'estava un xic empipada, jo, del senyor Rubinat...

LAURA BRUNET

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA. MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrabies en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

La perfecció

Si tinguéssim de contar les coses que va haver de fer En Daniel per a aconseguir els favors de la xamosa i innocent Esperança, necessitariem un volum de quatre centes planes. Figurin-se que fins li va prometre que s'hi casaria, que ja és tot lo que es pot dir. Mes com ja és sabut que amb paciència i saliva a tot arreu s'arriba, En Daniel un jorn va pòguer portar-la a Les Planes i allí pogué gaudir totes les curves del cos deliciós i virginal de la noia. (Ja ens dispensaran que amb això de Les Planes i de les curves haguem fet un xisto dolent, però és la costum i no ens hi podem sostreure.)

Quan tornaven cap a Barcelona, amb el cap baix — és natural tornar amb el cap baix després d'haver fet una cosa d'aquestes —, la Esperança mormolà:

— Oi, Daniel, que no oblidaràs mai lo que m'has fet avui?

— Oblidar-ho? — respongué aquest —. I cal Perfeccionar-ho, si pot ésser!

K. O. LOMET

Les feministes

Ja ens permetrà el llegidor que guardem l'incògnit respecte a l'heroïna d'aquest conte. El seu nom és massa conegut per a que el fet d'aparèixer estampat en lletres de motllo en aquestes pecadores planes no tingués sensibles conseqüències. Direm, no

obstant, que és mecanògrafa, que forma part d'una associació feminista i que no essent molt bonica ni extremadament elegant, és una xicota força agradosa.

En els seus discursos, en les seves conferències i en les seves converses, abomina sempre dels homes, siguin els que siguin. És per això que s'ha fet un nom entre les consòcies de l'entitat.

— Però, escolti — li diguérem un dia —. Què li han fet els homes, que en parla tan malament?

I ella, amb un somris maliciós on s'amagava un despit:

— A mi? Res!

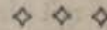
— Ah, res?...

— Y ara...

— Llavors...

— Res, absolutament res, I... d'això em queixo!

T. AUJA

Les cames d'Elena

TENIA una figura esvelta i arrogant. Alta de pit, rodona d'anques, semblava un bergantí de carn. I, malgrat això...

Les cames de l'Elena no eren perfectes. Eren grosses, massa grosses, de línies inharmoniques i s'amagaven amb un pudor estrany: el pudor de lo lleig.

Això no era obstacle perquè l'Elena, que exercia l'adorable professió de venedora d'amor, tingués una selecta i nombrosa clientela. I és que ella era una verdadera mestra en secrets d'arcova i els seus braços, els seus pits, la seva boca, sabien unir-se en chor, meravellosament, a l'hora de cantar el gran himne a la vida...

— I no repara ningú en les teves cames? — li preguntàrem un jorn de mútues confidències.

L'Elena es posà a riure.

— No se n'adonen, home, no se n'adonen. No veus que els hi poso a l'esquena?

LI. USET.

La querida fidel

Si no hagués estat tan caprixosa, la Nini hauria estat una xicoteta perfecta. Feia quatre mesos que vivia amb En Laureà i encara no l'havia enganyat. No em negaran vostès que això és un cas poc freqüent i que la Nini, no fos més que per aquest sol fet, ja es mereixia una distinció.

En Laureà n'estava orgullós i satisfet, perquè la noia era jove, bonica i elegant. Ara, això sí, li costava un ull de la cara, perquè no hi havia bibelot, joia, roba, capell ni sabates darrer crit, de les que no s'encaixen.

Ell accedia sempre, primer perquè tenia molts diners i no li venia d'aquí, i segon perquè la Nini sabia adoptar un posat de gateta maula al que no era possible resistir.

Una nit, quan ja tots dos estaven despullats i s'anaven a ficar al llit, la Nini s'acostà, molt mimosa, a En Laureà, i li digué:

— Escolta, reiet: oi que m'estimes molt?

— Molt, rateta!

— Oi que estàs molt content de que jo et sigui fidel com un gos?

— Sí!

— Doncs, ja que et sóc fidel com un gos, compra'm un collar!

SI SALLA

El moblista enamorat

La famosa cortisana Dina Fort havia fet una gran conquesta... Un moblista, milionari i solter, s'havia enamorat d'ella i la perseguia per tot arreu. La Dina, que era una dona experimentada, no volia cedir a les primeres de canvi, perquè contava fer-hi grossa presa. Xalet propi, un auto, cinquanta mil peles de joies, deu mil de pells, aquest era el pla que la dona tenia fragüat.

— Però Dina — li deia una nit l'empresari de l'Ideal Palace on feia ella de gran vedette —, quan es decidirà a entregar-se al seu adorador?

— Em sembla que en té per dies — respongué la Dina.

— Ell no li regateja res!

— És cert, però en vull més!

— Demani!

— És que quan jo demani, serà molt i vull estar segura de que em dirà que sí!

— Així, vostè el deixarà sense un quartol

— Veurà, al cap d'avall, no faré més que una obra de justícia. Ell s'ha fet milionari venent llits i jo l'arruinaré damunt del meu.

ARK HETA

Al circ

En un teatre del Paral·lel hi havia, no fa gaire temps, Circ Eqüestre. Un dels números principals consistia en una troupe acrobata que feia coses meravelloses, per lo arriscades. El clou consistia en un difícil exercici: un del gimnastes, penjat d'un trapecí,

tirava al seu company, penjat d'un altre aparell que distava més de deu metres, a la seva pròpia filleta, una nena d'uns dotze anys, que executava el perillós viatge amb un aplom i una valentia absolutes.

Jo no havia llegit el programa, i un vespre que no sabia què fer, vaig entrar a matar l'estona. Em vaig assentar a una butaca, al costat de la qual hi havia assentat un d'aquells espectadors que de seguida cerquen conversa amb el veí:

— Ara — em digué — treballaran uns malabaristes. No els ha vist?

— No, senyor.

Al cap d'una estona:

— Aquests barristes que vénen ara li agradaran molt.

— Ah, sí!

Per fi, el meu veí se m'acosta:

— Ara ve el número més bonic — em digué —. Son dos acrobates que es tiren una nena.

R. ATOLI

Suprimir l'intermediari

Si vostès, passant per la Rambla, venen un subjecte prim, groc, abillat amb un trajo negre i fumant sempre un caliquenyo, que a tot hora està assentat a la terrassa del «Trink Halle» fent el café amb llet, el vermouth, el café o la cervesa, no dubtin, que és el pare de la Carmeta, aquella xicoteta rossa que tots coneixem i que avui per la modesta suma de dos drets proporciona a tothom que vol una estona d'esplai.

El pare de la Carmeta és un home que, apart de que no vol treballar, resulta en extrem simpàtic. És per això que nosaltres, xafarders com som, l'interroguem de tant en tant.

— I doncs, com està això? — li preguntàrem l'altre dia.

— Bé... Anem tirant.

— I la Carmeta?

— Està molt bona, gràcies a Déu.

En aquestes reparàrem que el bon home portava un anell al dit amb un brillant com un cigró.

— Caram! — li diguérem —. Sembla que el negociis van bé.

(Petita aclaració: ell de lo que la seva filla li porta, en diu «els negociis»).

— Home... — va fer ell —. Els negociis van igual, ara que hem suprimit els intermediaris, causa principal de l'encariment de tots els articles de primera necessitat...

— I com és això?

— Miri: abans la noia, ja ho sap vostè, anava a cà la Pepita, a cà la Brigida, a cà la Mercè, a cà la Mora... Ella, com que és tan bona, noia tan maca i tan carinyosa, es defensava bé la vida, però les mestresses se li quedaven la meitat. Vostè creu que h

ha dret?

— És clar...

— Ara hem fet una altra cosa. La Carmeta rep les visites a casa. La gran teoria econòmica, del productor al consumidor... i es dupliquen els ingressos...

BIT LLETA

Comte premiat del número passat:

El mal humor

Un telegrama de *La Vanguardia*:

« Sánchez Navarrete continúa con pocas ganas de comer, pero Honorio muestra gran apetito y se dedica a su plato predilecto, la tortilla. »

Predilecció que, tractant-se de les aficions d'aquest individu, no té res de particular.

Diu *El Día Gráfico*, en una informació de pagament,

« Magnífica exposición instalada en los salones de CASA PETIT, que estará abierta del 5 al 7 del corriente. »

Exposició? Casa Petit? Hi anirem a veure els quadros,

Un amic nostre, que no és precisament home de grans escrúpols, va necessitar una *chaise longue*, i com que comprada nova era molt cara, la va adquirir venturera. Una senyora que havia tingut pensió d'artistes, li vengué.

El nostre amic és persona molt ordenada i demanà una factura, per a acreditar la legitimitat de l'adquisició. I heu's aquí com la va estendre la venedora:

« Per una xaisillongue, 40 ptas. »

Cal convenir que les normes d'En Pompeu Fabra triquen massa a arribar a les classes populars...

De *El Noticiero Universal*:

« Un obispo chino »

Roma. — Máximo Gorki ha llegado a Sorrento, donde piensa permanecer una temporada. »

Es dir que, En Gorki xinés, i a més bisbe? Això ni els telegrams de la gran guerra!

Aquesta es de *La Vanguardia*, aquell diari tan groixut i tan negre:

« Un reo en capilla »

Ha cesado en el cargo de director de la sucursal del Banco de España, don Francisco García del Cid, quien pidió la jubilación. Fijará su residencia en Barcelona, al lado de su hijo, que es catedrático de la Universidad. »

Es veu que a can Godó confonen els directors de Banc amb els condemnats a mort.

Diu l'avi *Brusi*:

« El detenido en París fué Donday »

El detenido en París como coautor del expreso de Andalucía, señores Lozano y Ors, José María Donday, está reclamado por el juzgado de la Lonja, de esta ciudad, por el delito de estafa, desde los años 1920 y 1921. »

Aquesta notícia es publicada cinc dies després de sapiguer-se que En Donday havia estat detingut a la capital francesa,

Un succés de *El Día Gráfico*:

« Un tranvía choca con automóvil »

Anteayer, martes, a la una y media de la tarde, descendía de la calle de San Anastasio, de Badalona, el *carro* número 132, de esta matrícula, propiedad del fabricante de anisados don José Giral Umbert, guiado por el carretero Joaquín Borrás Costa, de 34 años, domiciliado en la calle de Felipe de Rosés, 30. A la misma hora, el tranvía número 454 había salido de la estación para Barcelona, y al ir a cruzar la mencionada calle de San Anastasio, se le interpuso el *carro*, dándole un topetazo tan enorme, que le echó sobre los escaparates de la chocolatería Marinello. El *carro* quedó destrozado, el caballo con algunas heridas y el carretero salió ileso. »

De manera, que segons *El Día Gráfico* els automòbils deuen ésser uns vehicles que van tirats per un cavall i conduïts per carreters. Mes no acaba aquí la cosa:

« También fueron víctimas Camilo Xifré Sagarra, de 289 años, soltero, habitante en la calle de San Felipe de Rosés. »

I es deia Xifré? Cà! Devia ésser un Mathusalem de Badalona!

— Cregui, aquestes reunions cursis, són insoportables.
 — Digui-m'ho a mi, que sóc l'amo de la casa.

De la vida alegre

TINC una mala nova per comunicar als llegidors del nostre barrilesc setmanari. El meu germanet petit està malalt. Corrido! diran vostès. No maliciïn. Jo sóc un senyor morigerat, que no surto de nits, que no faig juerga i que guardo una fidelitat de gos de Terranova a la meua estimada i llegítima muller. Mes el meu germanet petit, que és el cap de casa nandulandesc que fins ara escrivia aquestes cròniques amb el pseudònim de «El Cosinet de la Tuies», va tenir la desgràcia de trencar-se una cama anant en auto a Puigcerdà. Res, els inconvenients de tenir quartos, ja vos ho diré. Si havés fet com jo, que porto una vida regular i metòdica, al dematí i a la tarda al despatx de la casa «Balcells, Fornells i Castells, S. en C.» on porto els llibres i dotze anys de carrera comercial, no tindria auto i mai tindria cap accident.

Dec, doncs, per un deure fraternal, encarregar-me de donar compte als nostres llegidors de tot lo que passa per la vida de nit.

He començat per entrar a l'«Edèn», que no havia vist des de que el varen reformar.

Allí fan una revista que es diu *Saldoni, Torero*, original del senyor Tubau, aquell xicot esgrogueït que té tanta gràcia. Entre les noies de la casa tenen a la Lucelma, a la Marietina i a la Tina Rigo, que són unes xicotetes que van més bé que un «Ford» quan no s'espatlla.

D'allà hem anat al «Folies Bergères», on ara també tenen fenòmen argentí: en Fidelito. El passatemps *Folies Revue* va donant peles.

Al «Pompeya» fan una revista titulada *Trabajar en cueros*, que fa riure fins a trencar-se. De noies maques hi ha la Soviet, ex capsera, la Condesita Zoe, i la Bella Dorita. Vaja un personal!

El senyor Pepet cada dia està més gras. Es la satisfacció dels negocis del «Royal», ja vos ho diré. Allí hi ha la Treseta Ibarra, la Herreito, la xamosa Isabel de Aragón, la Ketty, filla de l'illa de la calma i capaç de fer perdre l'idem a qualsevol; la Juanita Vinzes, aquella coqueta menuda com un bibelot amb qui jugaríem com quan érem canalla, i la Lolita Peiró, més maca que un xec del Banc d'Espanya.

I al «Novelty» la Conxita Garçon, que s'ha aprimat —seran els amors?— canta el cuplet de la Bella Aurora, chorejat pel públic que cada nit omple la *bombonera* del senyor Serrano.

EL COSINET SUSTITUT

HAN vist a En Narcisín? No? Doncs perden el temps més lamentablement que llegint els *fondos* del *Ciero*. En Narcisín, que està al «Còmics», a les seves ordres, és una petita meravella a qui cal anar a admirar. No sabem si és pel seu art o perquè el dia que vàrem ser-hi teníem al costat una morena d'aquelles de deixe'm encendre, que n'estem encantats. Consti que la *réclame* és gratuïta.

A cà'n «Victòria» fan *variétés*. De plat fort hi ha la Pepeta Iris, que és una noia de molt bons sentiments.

La Mercè Serós segueix aixecant cors i alguna altra cosa a «Eldorado». Ja n'és de bonica, ja, la Mercenetal

La colla Santpere Bergés and Co. van defentsant-se amb *Fins el dimoni porta banyes*, que fa omplir cada nit la platea de l'«Espanyols».

A l'«Apolo» han estrenat dos quadros nous per l'I. K! Són «Les hores» i «Ligth Dances». El títol d'aquest darrer crec que és en esperanto.

Aquesta nit s'estrena al «Talia» *El crimen de un detective*, d'en Cibrian i en Castillo. La setmana que ve en parlarem si ens vaga.

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

Laura Brunet. I doncs, maca, que se li ha estrocat? parlo de l'inspiració, eh? No sigui malpensada. Ja sap que aquí se l'espera amb dalit i amb impaciència. — *Bit Llata*. Vostè és el rei. Aniran quasi tots. — *Ark Heta*. L'aprofitarem, un xic retocat. — *Un barcelonista*. Això de les pilotes s'ha tocat molt. — *La Pitets del carver Nou*. El senyor Rufasta té compromís aquesta setmana. Què hi vol fer?, no es pot matar tot lo que es gras. — *R. Asqueta*. Què vol que li digui? Això de la patata ho veiem molt negre. — *Gomas para los paraguas*. Les millors les trobarà a «La Mundial», que és on ens servim els de la casa. Ara el conte que ens envia, a més de que l'hem publicat, és més conegut que la *Monyos*. Un altre dia serà germà nandulandesc.

ORQUESTINA JAZZ - BAND

ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

S. Durán. Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

El més elegant i concorregut: : : :

La Bohemia Modernista

GRANS BALLS

TOTES LES FESTES

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

VIES URINARIES PELL, SÍFILIS, MATRIU : : : :

Salvarsan, 606-914 - ANÁLISI DE SANG - RAIG X

POLICLÍNICA FARRÉ PIJUAN

Ronda Universitat, 5 (prop c. Pelai). De 4 a 8, diumenge de 12 a 1

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

AVIAT

El Cuento Galante

Nova casa de gomes higieniques
LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preciosíssims e higiénics estats LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 i'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens danys fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desseuieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
 i Centres d'Inspecció.

NID D'OR

Teléfono 5285 A.
 Meublé - Gran Confort
 Calefacción Central
 Baños en cada habitación
 Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIENIQUES
 Gasteu UN RAL i n'estudieu MIL

POSADA DE LA VEGA

Españolles habitaciones - Preus reduïts
 Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. - Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. - Barcelona.

MAISON MEUBLÉE
 (VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
 Habitaciones a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée
 (VERDURA)

Plaza de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
 CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL
 ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIENIQUES I ESPAIOSAS,
 QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE
 2 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA
 ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès
 - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas
 de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La
Mundial

Expaiter, 6
 BARCELONA

Q Uibada ensopega. Sapiguen nedar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopagat-Lavajtes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

Deportes

Revista gráfica
 d'esports

SIFILIS CURA
 RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
 Dissabtes, Inyecciones de
 606 i 914 a 6 pessetes

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.
 1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Revisolff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Sagaló, Ramba las Flores, 14-Barcelona

Ella. — Ja estic prou de pega! Tot justament avui que m'he posat calces!